

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **S. K.**, nar., bytem, zast. JUDr. Janou Fialovou, obecnou zmocněnkyní, bytem Tábor 59, 612 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2015, č. j. MPSV-UM/3524/15/4S-JMK, sp. zn. SZ/476/2013/9S-JMK

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. 2. 2015, č. j. MPSV-UM/3524/15/4S-JMK, sp. zn. SZ/476/2013/9S-JMK, **s e z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí

Žalobou ze dne 12. 3. 2015 doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 16. 3. 2015 žalobkyně brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2015, č. j. MPSV-UM/3524/15/4S-JMK, sp. zn. SZ/476/2013/9S-JMK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podruhé zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně ze dne 11. 1. 2013, č. j. MPSV-UP/65997/13/AIS-SSL

(dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobkyni přiznán příspěvek na péči ve výši 800 Kč měsíčně od února 2012, neboť byla ve smyslu ust. § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, shledána osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost) a bylo konstatováno, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav jí znemožňuje samostatné zvládnutí čtyř základních životních potřeb, a to mobility, tělesné hygieny, péče o domácnost a osobních aktivit.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, v němž uvedla, že kromě uvedených základních životních potřeb je na pomoc jiné osoby odkázána též při oblékání a stravování. Odvolání žalobkyně bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2013, č. j. MPSV-UM/3367/13/9S-JMK, zamítnuto. Následně se žalobkyně obrátila s žalobou proti rozhodnutí žalované na zdejší krajský soud, přičemž namítala, že hodnocení jejího zdravotního stavu Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“ nebo „PK MPSV“) je v rozporu s doloženými lékařskými nálezy. Dále žalobkyně poukazovala na to, že posudková komise učinila závěr, aniž by ji na jednání přizvala a žalovaný ve svém rozhodnutí ani nezohlednil výsledky provedeného sociálního šetření. Krajský soud v této souvislosti dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Rozsudkem ze dne 28. 8. 2014, č. j. 33 A 10/2013-46 bylo rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-UM/3367/13/9S-JMK zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. V citovaném rozsudku krajský soud žalovanému především vytkl, že vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť posudková komise neprovedla komplexní a podrobné vyhodnocení schopnosti žalobkyně zvládat základní životní potřeby podle ust. § 9 zákona o sociálních službách, konkrétně potřeby stravování a oblékání a obouvání, jejichž nezvládnutí žalobkyně namítala. Posudková komise se nedostatečně vypořádala s hodnocením posudkových kritérií stanovených přílohou č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“ nebo „prováděcí vyhláška“), neboť tato kritéria hodnotila pouze vágně a nepřesvědčivě. Krajský soud v této věci uzavřel, že bude žádoucí, aby v průběhu dalšího řízení nechal žalovaný vypracovat nový posudek zdravotního stavu žalobkyně, a to za účasti posuzované osoby, jejíž zhlédnutí a vyšetření posudkovou komisí může vést k odstranění existujících pochybností stran zvládnutí sporných životních potřeb. Předmětný zrušující rozsudek krajského soudu byl následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 Ads 225/2014-50, v němž se NSS ztotožnil s posouzením věci tak, jak ho provedl zdejší krajský soud.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí (tzn. novém rozhodnutí po zrušení původního rozhodnutí žalovaného o odvolání) žalovaný konstatoval průběh správního řízení, přičemž uvedl, že na základě zrušujícího rozsudku krajského soudu požádal posudkovou komisi o aktuální posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Takto se stalo při jednání posudkové komise dne 26. 11. 2014. Posudková komise jednala za přítomnosti žalobkyně a její zmocněnkyně paní JUDr. J. F. Po prostudování podkladové a zdravotní dokumentace včetně výsledků sociálního šetření ze dne 26. 6. 2012 a vyhodnocení údajů týkajících se zdravotního stavu dospěla posudková komise k závěru, že žalobkyni její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav neumožňuje zvládat čtyři základní životní potřeby, a to mobilitu, tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost. Pro nezvládnutí zbylých hodnocených základních životních

potřeb (orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, výkon fyziologické potřeby a péče o zdraví) neexistuje žádný objektivní medicínský důvod.

K výsledkům jednání posudkové komise se žalobkyně vyjádřila v tom smyslu, že nesouhlasí se závěry o zvládání životních potřeb oblékání a obouvání a stravování. V této souvislosti žalobkyně navrhla, aby žalovaný provedl nové sociální šetření v přirozeném prostředí žalobkyně. Žalovaný tomuto požadavku vyhověl a provedl dle 11. 12. 2014 sociální šetření na adrese Za Kapličkou 110, Rajhradice, neboť dle sdělení žalobkyně se v tomto místě aktuálně zdržovala, a to s úmyslem pobývat zde dlouhodobě. Výsledky sociálního šetření byly následně předloženy PK MPSV, která se vyjádřila v tom směru, že šetření bylo provedeno v bydlišti syna žalobkyně, kde se tato zdržovala teprve cca týden. Jedná se tedy o prostředí, které není náležitě upraveno k potřebám žalobkyně a na něž není dosud adaptovaná. Omezení funkčních schopností v rámci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se hodnotí s využíváním zachovalých potenciálů osoby a s využitím běžně dostupných pomůcek, a předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti. S ohledem na tyto skutečnosti posudková komise setrvala na svém dřívějším stanovisku. Na základě výzvy žalovaného žalobkyně opětovně využila možnosti vyjádřit se k posudkovým závěrům, přičemž zejména uvedla, že posudek ze dne 14. 1. 2015 zcela přehlíží vyjádření odborného lékaře MUDr. R. k využívání kompenzační pomůcky (obloukového stehenního přístroje), z něhož vyplývá, že tuto pomůcku lékař ordinuje pouze ve výjimečných případech a po dobu nezbytně nutnou, neboť s jejím užíváním se zvyšuje riziko recidivy trombózy a tím i případné embolie. Žalobkyně uvedla, že nemůže obloukový stehenní přístroj dlouhodobě užívat a z tohoto důvodu je celý den odkázána na invalidní vozík a péči jiných osob, a to i při oblékání a stravování. K tomuto žalovaný uvedl, že lékařská zpráva MUDr. R. byla posudkovou komisí řádně zohledněna, avšak v ní uvedené skutečnosti nesvědčí o změně zdravotního stavu žalobkyně. Dále se pak žalovaná v napadeném rozhodnutí věnovala i další námitce žalobkyně obsažené v jejím vyjádření ze dne 5. 2. 2015, a to zejména tvrzení, že z vypracovaného posudku není zřejmé, jaké facilitační pomůcky by měla použít, aby samostatně zvládala potřebu stravování a oblékání a obouvání, či zda takové pomůcky vůbec existují. K tomuto žalovaný uvedl, že podle posudkové komise u žalobkyně nebyly prokázány anatomické nebo funkční ztráty obou horních končetin, nebo anatomické ztráty podstatných částí obou horních končetin s nemožností využít protézu k uchopení věcí, praktická nebo úplná nevidomost obou očí ani těžká duševní porucha spojená se sociální dezintegrací, při níž jsou narušeny stravovací stereotypy. Při zachované funkci obou horních končetin a přiměřených duševních kompetencích lze přemístit stravu nejen přenášením, ale též posouváním nebo převozem na servírovacím stolku nebo invalidním vozíku. Pokud se oblékání a obouvání týče, zde posudková komise obdobně konstatovala, že nebyly prokázány anatomické nebo funkční ztráty obou horních končetin, nebo anatomické ztráty podstatných částí obou horních končetin s nemožností využít protézu k uchopení věcí, ani onemocnění páteře s celkovým ztuhnutím a omezením exkurzí hrudníku, ani praktická nebo úplná nevidomost očí či duševní porucha spojená se sociální dezintegrací.

Žalovaný dále uvedl, že pro posouzení stupně závislosti žalobkyně bylo zásadní i sociální šetření, které bylo provedeno v jejím přirozeném prostředí. Žalobkyně se sice v místě šetření zdržovala teprve po poměrně krátkou dobu, avšak do budoucna by zde měla bydlet trvale, a to z důvodu zkvalitnění péče. Žalovaná konstatovala, že bydliště žalobkyně, v němž bylo sociální šetření provedeno, je uzpůsobené potřebám žalobkyně a jedná se o bezbariérové prostředí.

Žalovaný shrnul, že ne všechny aktivity sporných základních životních potřeb zvládá žalobkyně bez obtíží. Nicméně za nezvládání základní životní potřeby je podle ust. § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. považován takový stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké.

Žalovaný dále zhodnotil, že mezi shromážděnými podklady neexistují rozpory a závěry PK MPSV jsou odůvodněné. Posudková komise se vypořádala se všemi rozhodnými skutečnostmi, včetně námitek žalobkyně. Žalovaný má za to, že posudkové závěry jsou úplné, přesvědčivé, objektivní a dostatečně kvalitní a mohou tedy posloužit jako podklad pro jeho rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že nebyla prokázána důvodnost námitek žalobkyně obsažených v jejím odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přikročil žalovaný k jeho zamítnutí.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně uvedla, že sporným bodem je zvládání základních životních potřeb stravování a oblékání a obouvání. Žalobkyně zdůrazňuje, že skutečně není v jejích možnostech obejít se v těchto oblastech bez pomoci jiné osoby, a to přestože využívá veškerých pomůcek, které by měly její handicap kompenzovat. Tyto pomůcky však nejsou natolik účinné, aby byla žalobkyně objektivně samostatná. V této souvislosti se žalobkyně odkazuje na výsledky sociálního šetření, z něhož je zřejmé, že zmiňované životní potřeby nezvládá. Pokud se týče tvrzení, že šetření nebylo provedeno v prostředí, které je pro ni obvyklé, pak žalobkyně zdůrazňuje, že na adrese Za Kapličkou 10, Rajhradice, tedy v bydlišti svého syna, pobývala i v minulosti často, neboť její syn má volnou pracovní dobu a může o ni takto pečovat. Žalobkyně má tedy za to, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, proto navrhuje, aby jej krajský soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svém stanovisku, přičemž opětovně zrekapituloval průběh správního řízení tak, jak byl popsán v napadeném rozhodnutí. Žalovaný shrnul, že dle jeho názoru byly veškeré námitky žalobkyně PK MPSV vypořádány. Jednání posudkové komise proběhlo za přítomnosti žalobkyně, kromě toho bylo provedeno nové sociální šetření v místě jejího bydliště. Žalovaný tedy podnikl veškeré kroky ke zjištění stavu věcí, o němž nejsou pochybnosti. Z tohoto důvodu navrhuje, aby soud žalobu zamítl, jakožto nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ust. § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

Ve věci rozhodoval krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. a § 76 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobkyně se ve stanovené lhůtě nevyjádřila, čímž nastala fikce souhlasu s rozhodnutím ve věci bez jednání. Krajský soud navíc shledal, že byly naplněny podmínky pro rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 s.ř.s.

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po řádném posouzení žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Jádro sporu v předmětné věci spočívá, jak ostatně uvádí sama žalobkyně, v posouzení zvládání životních potřeb stravování a oblékání a obouvání. Nutno zdůraznit, že postup žalovaného byl již jednou předmětem přezkumu zdejšího soudu, přičemž bylo konstatováno, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo mu proto uloženo, aby tyto nedostatky odstranil. V nyní vedeném řízení se pak krajský soud zabývá pouze postupem žalovaného po zrušení jeho původního rozhodnutí rozsudkem č. j. 33 A 10/2013-46, a to zejména v tom směru, do jaké míry dostál požadavkům vyjádřeným v dotčeném rozsudku co do vyplnění existujících mezer ohledně rozhodného skutkového stavu.

Ve správním spisu, který měl krajský soud k dispozici a z něhož při svém rozhodování vycházel, jsou vyjma lékařských zpráv založeny veškeré dokumenty, na něž se žalovaný ve svém rozhodnutí odkazuje. Jedná se především o posudek ze dne 26. 11. 2014, námitky žalobkyně proti tomuto posudku ze dne 5. 12. 2014, záznam ze sociálního šetření provedeného dne 11. 12. 2014, doplňující posudek ze dne 14. 1. 2015 a námitky žalobkyně k tomuto posudku ze dne 5. 2. 2015. Je tedy zjevné, že žalovaný v nezanedbatelné míře doplnil dokazování ohledně zdravotního stavu žalobkyně a s tím související míry závislosti na pomoci jiné osoby, přičemž zejména požádal PK MPSV o nové zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně, a to za její přítomnosti, a dále provedl sociální šetření ze dne 11. 12. 2014 v místě pobytu žalobkyně s tím, že jeho výsledky předložil posudkové komisi za účelem vypracování doplňujícího posudku.

Právní úprava poskytování příspěvku na péči je obsažena v zákoně o sociálních službách a prováděcí vyhlášce č. 505/2006 Sb. Aktuální právní úprava rozlišuje pro účely poskytování příspěvku na péči čtyři stupně závislosti, přičemž kritériem pro hodnocení míry závislosti oprávněné osoby na pomoci jiné osoby a tedy i pro zařazení do jednotlivých kategorií je posuzování zvládání deseti základních životních potřeb vymezených ust. § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách. Jedná se o následující potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Bližší vymezení těchto životních potřeb je obsaženo v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. Podle § 2a citované vyhlášky přitom platí, že k tomu, aby bylo možno učinit závěr o tom, že posuzovaná osoba je při zajištění některé z životních potřeb závislá na pomoci jiné osoby, stačí, pokud posuzovaná osoba nezvládá byť jen jedinou z aktivit vyjmenovaných v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky. Pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, čj. 3 Ads 50/2013-32). Pokud se jedná o spornou potřebu stravování, pak zde citovaná vyhláška stanoví, že „*za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, **nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.***“ Za zvládání životní potřeby oblékání a obouvání se pak považuje stav, „*kdy osoba je schopna*

vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.“

Správní řízení ve věci přiznání příspěvku na péči se vyznačuje tím, že rozhodujícím důkazem je odborný posudek zdravotního stavu a závislosti žadatele na pomoci jiné osoby. Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval povahou tohoto posudku, jakož i na něj kladenými požadavky, přičemž dospěl k závěru, že „*se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezbavuje je to povinnosti hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudku z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti*“ (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-60, či rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104, dostupné na www.nssoud.cz).

V daném případě učinila žalovaná závěr, že posudek PK MPSV ze dne 26. 11. 2014 splňuje po jeho doplnění provedeném dne 14. 1. 2015 všechny shora uvedené požadavky a může tedy posloužit jako podklad pro rozhodnutí v této věci. Tento názor však krajský soud nesdílí. Aby totiž bylo možné posudek považovat za skutečně přesvědčivý, je třeba trvat na tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak těmi, které namítá žadatel o přiznání příspěvku na péči (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Ads 262/2015-34, dostupný na www.nssoud.cz).

Nutno zdůraznit, že v průběhu správního řízení žalobkyně opakovaně využila možnosti vyjádřit se k obsahu spisového materiálu, přičemž polemizovala s posudkovými závěry PK MPSV a za účelem zpochybnění jejich správnosti uvedla zcela konkrétní námitky. Žalobkyně setrvala namítala nezvládání základní životní potřeby stravování a oblékání a obouvání, přičemž uvedla i které jednotlivé činnosti (podle přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky) a z jakých důvodů jí činí obtíže. Své výhrady nejprve předestřela žalovanému ve svém podání ze dne 5. 12. 2014 a následně i ve svém vyjádření ze dne 5. 2. 2015. Je pravdou, že v reakci na první vyjádření žalobkyně provedl žalovaný nové sociální šetření, jehož výsledky předložil PK MPSV pro účely dopracování posudku stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby. Za těchto okolností však bylo zcela na místě, aby se posudková komise vyjádřila přímo ke konkrétním námitkám žalobkyně a v případě, že se s nimi neztotožňovala, aby též uvedla, jaké důvody jí k tomu vedou. Takto se však nestalo a posudková komise vypořádala námitky žalobkyně veskrze obecnými tvrzeními, povětšinou na úrovni citace příslušných ustanovení zákona o sociálních službách či prováděcí vyhlášky tohoto zákona. Zejména pak konstatovala, že omezení funkčních schopností v rámci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se hodnotí s využíváním zachovalých potenciálů a kompetencí osoby a běžně dostupných pomůcek (tzn. ve smyslu § 1 odst. 4 citované vyhlášky). Krajský soud hodnotí toto vágní vyjádření v předmětné situaci značně nedostačující, a pokud tedy posudková komise měla za to, že žalobkyně může používat i další kompenzační pomůcky, které by jí umožnily samostatné zvládání sporných potřeb, bylo na místě, aby ve svých posudcích zcela konkrétně uvedla, jaké pomůcky má na mysli. Jestliže totiž žalobkyně opakovaně namítala, že jí využívané facilitační pomůcky jí neumožňují samostatné zvládání životní potřeby stravování a oblékání a obouvání a současně si není vědoma toho, že by existovaly jiné pomůcky, které by mohla využít, pak jen stěží může obstát reakce posudkové komise spočívající v obecném tvrzení, že při posuzování stupně závislosti se přihlíží k možnosti využívání kompenzačních

pomůcek, doplněné zjevně náhodným výčtem pomůcek, které nemají žádnou relevanci ke zdravotnímu stavu žalobkyně (brýle, lupy, inkontinenční pomůcky apod.). Vzhledem k tomu, že posudková komise se s námitkami žalobkyně přesvědčivě nevypořádala, nelze je bez dalšího označit za neopodstatněné.

Doplňující posudek pak krajský soud považuje za problematický rovněž z toho důvodu, že PK MPSV v něm odmítla náležitým způsobem reflektovat výsledky sociálního šetření provedeného dne 11. 12. 2014, které vyznívalo na podporu tvrzení žalobkyně o nezvládání sporných životních potřeb. Takto učinila s odůvodněním, že místo, kde bylo sociální šetření provedeno, není přirozeným prostředím žalobkyně a není dostatečně uzpůsobeno jejím potřebám. Tyto závěry jsou však v příkrém rozporu se skutečnostmi uvedenými v záznamu ze sociálního šetření, z něhož jednoznačně vyplývá, že prostředí v místě bydliště žalobkyně je bezbariérové a je opatřeno i dalšími pomůckami (sedátko ve vaně, toaletní křeslo apod.). Jeví se tedy poněkud absurdním, aby byly závěry sociálního šetření zpochybňovány pouze proto, že žalobkyně v místě provedeného šetření pobývala toho času jen krátce, a to tím spíše za situace, kdy žalovaný s provedením šetření v tomto místě (a nikoliv na adrese trvalého pobytu žalobkyně) souhlasil. V neposlední řadě lze v tomto směru poukázat rovněž na skutečnost, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí odkazuje na posudek PK MPSV, podle něhož nemají výsledky sociálního šetření dostatečnou vypovídací hodnotu, neboť byly provedeny v prostředí, na něž není žalobkyně adaptovaná, aby pak o několik odstavců níže konstatovala, že sociální šetření bylo provedeno v přirozeném prostředí žalobkyně a že bydliště žalobkyně je uzpůsobeno jejím potřebám. Takto žalovaná činí, aniž by se s existujícími rozpory jakkoliv vypořádala, což činí její rozhodnutí do jisté míry i vnitřně rozporným.

Lze tedy shrnout, že ačkoliv žalovaná učinila kroky za účelem doplnění dokazování, i nadále podle názoru krajského soudu přetrvávají zásadní pochybnosti stran objektivních možností žalobkyně zvládat základní životní potřeby oblékání a obouvání a stravování. Posudek vypracovaný v průběhu řízení PK MPSV ani po jeho doplnění nebyl dostatečným způsobem odůvodněn, a to zejména ve vztahu k námitkám žalobkyně a závěrům vyplývajícím ze sociálního šetření. Za těchto okolností nebylo možné z posudku pro účely rozhodnutí ve věci vycházet, a pokud tak žalovaná učinila a nekriticky přejala v něm obsažené závěry, zatížila svůj postup vadami, neboť opětovně vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V dalším řízení proto bude nezbytné, aby žalovaný, potažmo posudková komise vzala do úvahy i závěry plynoucí z provedeného sociálního šetření, neboť se pro účely posouzení stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby jedná o zásadní zdroj poznání a nelze jej v žádném případě přehlížet. Nadto je třeba trvat na tom, aby se posudková komise konkrétně a přesvědčivě vypořádala s námitkami žalobkyně k obsahu vypracovaného posudku.

V. Závěr a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené nezbylo krajskému soudu než napadené rozhodnutí zrušit ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, ještě vyžaduje doplnění a odstranění pochybností, které zakládá nedostatečné posudkové hodnocení PK MPSV vztahující se potřebě stravování a oblékání a obouvání. Krajský soud zároveň věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozhodnutí, přičemž v tomto řízení je žalovaný vázán právním názorem krajského soudu obsaženém v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měla plný úspěch ve věci žalobkyně, které však žádné náklady v souvislosti s předmětným řízením nevznikly, resp. žádné náklady neúčtovala. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozhodnutí. Žalovaný nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť nebyl v řízení úspěšný (výrok III).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. května 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

Běla Kotoučková